

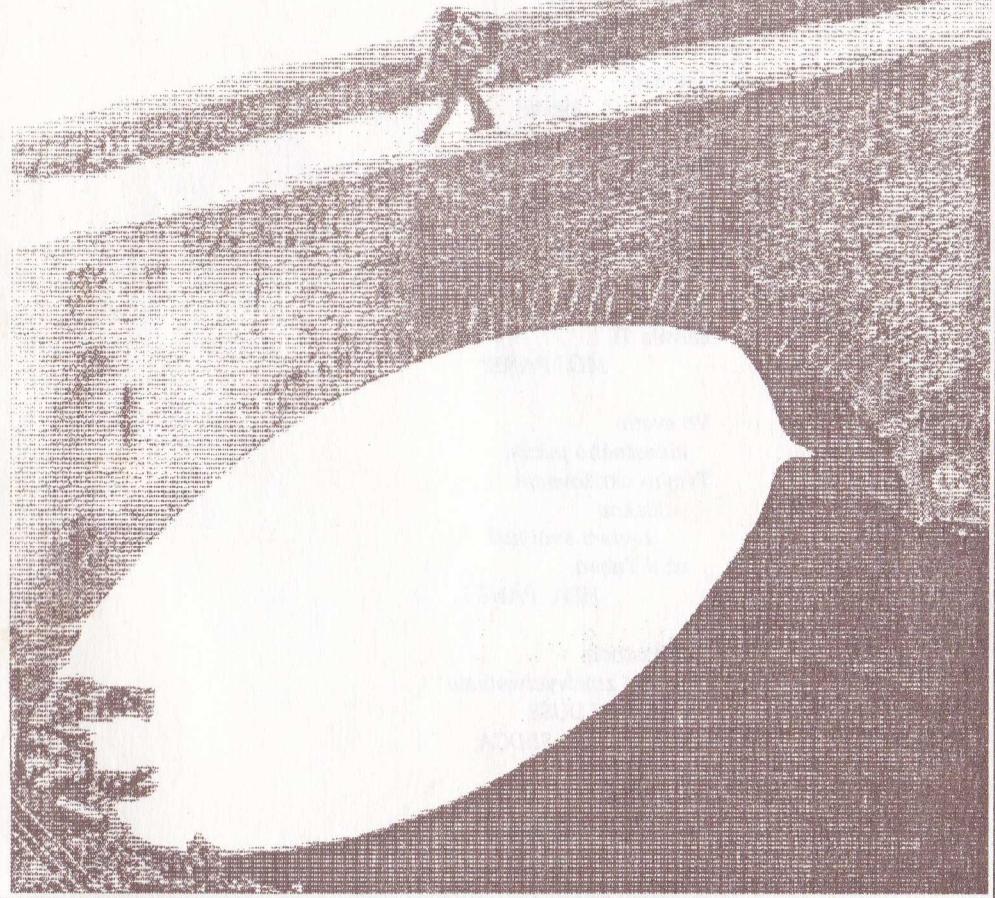
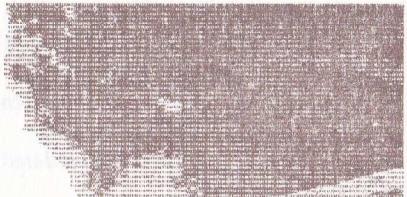
BARTOLOMEJ

Číslo 4

ROČNÍK III

MISIE

*Pôjdeme aj my
počas misií
bližšie k nášmu Otcovi ...?*

Misia lásky

Zvečerilo sa
v mojej duši.
Tys ma neopustil,
vďaka Ti,
Ježišu.

V životných ruinách
bez Teba
sta sokolia v oblakoch
PADÁM.
Milosrdstvo, Ježišu !

V ľútosti hriechov
strácajúcich sa
v planých dimenziách
môjho života.
Odpust,
o, Ježišu!

Svitá.
Modlitbou pokory
utieram slzy
znovuzrozenému
nášmu
JA.
Chvála Ti,
MÔJ PANE!

Vo svetle
bolestného piatku
Tvojho ukrižovania
s láskou
beniem svoj kríž
už s Tebou.
HEA, PANE !

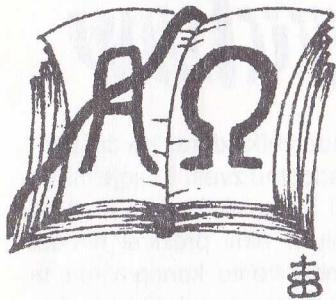
V radostnom
"Aleluja" zmŕtvychvstania
MISIOU DUŠE
KRÁĽ MÔJHO SRDCA,
JEŽIŠU,
za TEBOU

IDE...
IDE...

A. G. Luborecká

Pozornosť knihe kníh

V uplynulých dňoch bolo na našom knižnom pulte v predajni Spolku sv. Vojtecha v Prievidzi **kompletné vyданie Svätého Písma**. Držím v ruke knihu, ktorá vo mne od malička vzbudzovala úctu. Bola a je bohatým zdrojom duchovného života. Od počiatocnej Genezis po záverečnú Apokalypsu na 2 623 stranách máme možnosť vnoriť sa do prostredia sice časovo a kultúrne odlišného a predsa blízkeho. Ved' človek v každej dobe je a zostáva človekom s problémami, ktoré sa tu riešia vo svetle Božieho slova.

Biblia obsahuje **časti historické, didaktické a prorocké**. Aby sme pochopili pôvodný zámer ich autorov, ktorí písali pod vplyvom Ducha Svätého, máme možnosť na začiatku, ale aj pri vstupe k jednotlivým časťam, sa bližšie oboznámiť s ich poslaním a zámermi cez primerané úvody, ktoré napísal profesor Saleziánskej univerzity v Ríme, Slovák Jozef Heriban.

V našom národe bola vždy hlboko zakorenena **úcta voči Božiemu slovu** a bolo zdravou ambíciou každej rodiny, aby vlastnila Sväté Písmo. Od prvého dvojzväzkového vydania Juraja Palkoviča, cez svätovojtešské preklady, na ktorých sa podieľali naši poprední literáti na čele s Andrejom Hlinkom, ktorý ho prekladal aj dokonca v segedínskom väzení, po dnešné vydanie, ktoré vytlačili v Talianku, uplynulo veľa času.

Medzitým Druhý vatikánsky koncil vo svojej konštitúcii O Božom slove nariadił, aby v **rámci nedeľných bohoslužieb** v rokoch A, B, C, čiže **za tri roky, mali veriaci ľudia možnosť sa oboznámiť s hlavnými časťami Biblie**. Veľký úspech mala aj ilustrovaná Biblia, ktorá v slovenčine vyšla najskôr v chorvátskom Záhrebe a potom v SSV v Trnave. Práve ona môže slúžiť na prvé vzbudenie záujmu o posvätnú knihu kresťanov, najmä detí, ale aj ľudí nábožensky neprebudencov a mala by viesť k pravidelnému čítaniu a k osobnému kontaktu s celým textom a nielen s vybranými kapitolami, ako je to v rôznych obrázkových vydaniach.

Pred piatimi rokmi sa zaviazala naša spoločnosť, že bude kráčať po ceste pravdy a spravodlivosti. Sú to hodnoty kresťanské v pravom slova zmysle. Nie všetci, ktorí sa k týmto hodnotám prihlásili, v nich aj rástli, alebo si ich osvojili. Dôkazom toho je aj veľké množstvo neprimerane drahej literatúry, ktorej obsah je bezcenný, skrátka brak. **V minulosti sme si ťažkali na nedostatok katolíckej knihy. Teraz, keď ju máme, snažme sa ju primerane našim možnostiam podporovať, kupovať a najmä čítať**, lebo "naším najväčším nepriateľom je náboženská nevedomosť" (Pius XI.).

Na svete je toľko kníh, že za život sme schopní prečítať len malú a nepatrnu čiastku. Vyberajme si teda z dobrých len tie najlepšie. Na prvom mieste Sväté Písmo, ktoré je KNIHOU kníh. **Veriaci kresťan by mal v živote aspoň raz prečítať jeho celý text, lebo "kto nepozná Sväté Písmo, nepozná Krista"** (Sv. Hieronym).

P. Pavol Kollár Sch.P.

Náš rodák a dušpastier

II. časť

Dôstojný pán Lukáš Petráš kládol však v prvom rade veľký dôraz na dušpastiersku prácu. Vo svojich kázňach horivo rozsieval radostnú zvest Evanjelia. Vo farnosti zorganizoval misie a neúnavne vysluhuoval sviatosti. Veriaci mali vo veľkej obľube svojho duchovného otca, ktorý spolu s nimi prežíval tvrdošť vojnových udalostí počas 2. svetovej vojny. Prechod frontu koncom marca a začiatkom apríla 1945 bol v našich krajoch pomerne mierny. Napriek tomu nálet rumunských letcov 29. marca 1945 na Prievidzu si vyžiadal osiem obeť na životoch našich farníkov. V onen smutný deň stratili život piati Bojničanov: Jozefína Briatková, Ján Hanzel, Jozef Hlásny, Jozef Pračko a Július Čapuška, z Dubnice to bol Michal Prieahoda a z Opatoviec Júlia Čažiarová a Ján Tuhý. Tieto tragické udalosti, ktoré zasiahli rodiny našich zosnulých veriacich, znášal dôstojný pán Lukáš Petráš s veľkou bolestou a spoluúčasťou.

Vo svojom srdci pestoval lásku k svojim blížnym podľa zásad Evanjelia: "Každý človek je stvorený na obraz Boží" a preto každého miloval ako seba samého. Túto lásku prejavil i počas 2. svetovej vojny. V období po potlačení Slovenského národného povstania sa s jeho vedomím vo farských horách v Kanianke ukryvali viaceré židovské rodiny, lebo už neplatili výnimky udelené prezidentom Slovenskej republiky Dr. Jozefom Tisom. Nacisti nemilosrdne odvážali občanov židovského pôvodu do koncentrákov. Dôstojný pán Lukáš Petráš mal starosť o tieto rodiny a ich zabezpečenie. Výdatne mu pomáhal pán horár Rus a brat nášho pána farára Ján, ktorý niekol'kokrát na konskom povoze dovezol k pánu Rusovi potraviny pre tieto rodiny pod zámienkou, že ich vezie pre lesných robotníkov. Niekoľko však túto skryšu nacistom prezradil a tí sa chystali urobiť v kanianskych horách raziu. Dôstojný pán Lukáš Petráš vedel dobre po nemecky. Občas ho aj navštievovali nemeckí štábni dôstojníci. Bol medzi nimi aj major, pôvodom Rakúšan, ktorý bol veľmi ľudský, videl celú ohavnosť nacizmu a odsudzoval ho. Vedel, že i pán arcidekan je telom i dušou humanista, preto deň pred raziou prišiel na faru, akoby na občasnú návštevu, naviedol rozhovor na poľovačku, lebo pán farár aj major boli polovníci, a len tak mimochodom naznačil: "Zajtra pôjdeme na zvláštnu poľovačku, budeme v kanianskych horách poľovať na ušľachtilú zver". Potom pomaly rozhovor ukončili a z fary odišiel. Dôstojný pán farár Lukáš Petráš pochopil, čo sa chystá. Bez meškania konal. Ešte v neskôr večer išiel do Kanianky, ako že ide zaopatrovať chorého a pána horára Rusa informoval o chystanej akcii gestapa. Ten včas urobil opatrenia a ked' prišlo komando, židovské rodiny boli už preč a skrýša bola prázdna. I táto udalosť zo života pána farára Lukáša Petráša vykresľuje

jeho povahu, jeho kňazskú zodpovednosť i jeho praktické uplatňovanie Evanjelia. Tak ako milosrdný samaritán sa nepýtal "Kto je môj blízny?", aj on v tomto svojom postoji dal jasné odpoveď: "Môj blízny je ten, ktorý práve potrebuje moju pomoc."

Po prechode frontu a skončení 2. svetovej vojny sa pomery v bojnickej farnosti začali rýchle konsolidovať a čoskoro sa aj beh služieb božích stával normálnym. V roku 1945 jeho excelencia p. biskup Dr. Andrej Škrábk menoval bojnického farára - oltárnika Lukáša Petráša za arcidekana Hornej Nitry.

V roku 1948 podľa zákona 46/1948 zo dňa 21. marca o novej pozemkovej reforme bolo nariadené i pre farnosti spísať súpis lesnej a poľnohospodárskej pôdy veľkostatkov a cirkevných majetkov, ktoré potom podľa nariadenia pripadli v prospech štátu. Po prevzatí cirkevného majetku a ďalších zásahoch sa situácia medzi cirkvou a štátom stále viac a viac zhoršovala. V roku 1950 z 13. na 14. apríla sa zrušili všetky kláštorné rehoľné komunity v celej Československej republike a v túto osudnú noc, ktorá dostala svoj prívlastok "barbarská", vtrhli v noci ozbrojení milicionári do všetkých mužských kláštorov na území republiky a vyviezli všetkých rehoľníkov, ktorých po sústredení rozdelili na nútené práce, nehladiac na ich zdravotný stav. Niektorých na dlhé roky uväznili. Zanedlho stranícky aparát nariadil podobnú akciu na likvidáciu ženských reholí.

U veriacich tieto drastické zásahy vzbudili obavy o ich miestnych duchovných otcov a preto aj bojnickí farníci sa začali obávať o svojho duchovného otca. Viacerí sa zhromaždili okolo fary a vyzbrojení sekerami, motykami a iným domácim náradím ho vo dne v noci chránili pred únosom. Na kostolnej veži bola stále pozorovateľská služba a v prípade potreby zvonením dala ihned na vedomie, že sa okolo pána arcidekana niečo deje. V takom prípade by sa boli všetci veriaci postavili na odpor... Ked' dôstojného pána arcidekana bol volali zaopatrovať chorého, išiel k nemu obklopený mládežou a deťmi. Celý sprievod čakal vonku pred domom a po vyslúžení sviatosti ho zasa všetci odprevadili na faru. Strážne služby sa pravidelne striedali a trvali niekoľko týždňov. Veľké rozrušenie veriacich pôsobilo aj na straníckych funkcionárov a preto sa rozhodli, že pôjdu utíšiť pred farou zhromaždených veriacich. Len čo strážna služba zbadala približujúce sa auto, zabránila jeho prístupu k fare. A ked' politický funkcionár vystúpil z auta a chcel ubezpečiť ľudí ako aj pána arcidekana, že sa mu nič nestane, zhromaždený ľud mu neveril, a ked' neodšiel a všemožne chcel ľudí prehovárať, prevrátili mu auto a jeho vyhnali. Iba na doporučenie pána arcidekana a jeho prosby sa zhromaždený dav rozišiel. Upokojoval svojich veriacich, vidiac u nich toľké odhodlanie, aby sa nebáli, ved' nie je možné, aby takýto režim medzi nášim ľudom dlho trval. A predsa táto skúška trvala viac ako 40 rokov...

Misionári k nám nielen prichádzajú...

Po ročnej prestávke vám opäť prinášame rozhovor s Máriou Šimkovičovou, mladou misionárkou v Rusku, ktorá "duchovne rástla" v prievidzskej farnosti.

• Čo poviete, ako misionárka v Rusku, na tamojšie pomery?

- Rusko sa za posledné roky, ako i iné bývalé komunistické krajiny, začalo otvárať svetu. Prejavuje sa to všade. Zahraničný tovar v mestách i na dedinách, nové súkromné obchody, priekupnícke stánky, burzy a bazáre, reklamy, v televízii i v kinách západné filmy... Ľudia chcú byť moderní, berú čo sa im ponúka, často bez rozmyšľania. Donedávna verili komunizmu, teraz vidia niečo iné a začína sa ich zmocňovať materializmus, ktorý im chce zobrať i ten posledný kúsok viery v Boha, čo im ešte zostal

• Čo sa Vám páči po ročnom odstupe v prievidzskej farnosti?

- Ked' som po roku vstúpila do nášho kostola, bolo to v sobotu večer, prekvapila ma atmosféra. Spev Prameňa, počet mladých, radosť, jednoducho život. Bola som povzbudená, ked' som videla toľkých veriacich pospolu pri slávení sv. omše. Asi to bude aj tým, že celý rok som videla spoločenstvo najviac asi 70 veriacich.

• Čo by ste chceli, aby sa zmenilo?

- To, že každý deň je plný kostol, má i nevýhodu: navzájom sa nepoznáme. Mládež sa začala spoznávať na stretnutiach. Neboli by podobné stretnutia i pre starších? Íšť na návštevu, stretnúť sa i mimo sv. omše nie je "len pre vyvolených".

Mali by sme viac hľadať, čo nás spája a nie, čo nás rozdeľuje (hlavne v politických názoroch). Odpúštať si navzájom, neohovárať a začať nápravu sveta - od seba.

• Mohli by ste nám povedať nejaký pekný zážitok z misií?

- Pekným zážitkom je vždy, keď sa človeka dotkne Božia láska, on ju pocíti a chce na ňu odpovedať. Pred rokom som spomínala českú dedinku, kde sa štyri babičky 64 rokov modlili, aby ešte uvideli kňaza. Teraz mnohí z tejto dedinky i z okolia zatúžili po Bohu a pripravujú sa na krst. V inej dedine sa veriaci začali schádzať v malej zemľanke, aby spoločne slávili sv. omšu.

• Ako by ste porovnali prievidzsksú kresťanskú mládež s ruskou mládežou?

- Mládež je, myslím, všade veselá, rada sa zabáva. Zdá sa mi však, že mládež, s ktorou sa stretávam v Rusku, je skromnejšia, čestnejšia, má hlbšie city, a keď niečomu uverí - tak naplna - a vie za svoju pravdu bojovať a obetovať sa.

Očakávania farníkov

V jeden marcový podvečer sme urobili anketu na tému misie s jednou otázkou: **Čo očakávate od misií, ktoré budú u nás, v našej farnosti začiatkom apríla?**

- Pamäťám sa na misie z mladosti. Konali sa u nás v pravidelných intervaloch a vždy to bolo také obdobie zamyslenia sa nad tým, čo a ako sme žili. Kázne nás vždy niečím vyprovokovali zamyslieť sa a urobiť si predsavzatie pre budúce obdobie.

74. r. dôchodkyňa

- Od misií v našej farnosti očakávam, že nás donútia, aby človek išiel do hĺbky, aby nezostával len na povrchu viery. Niečo proste učíť ľudí, aby konali niečo také, čo má hlbší zmysel, čo je konkrétnejšie a obetavé. Očakávam, že sa tu veľa zmiení.

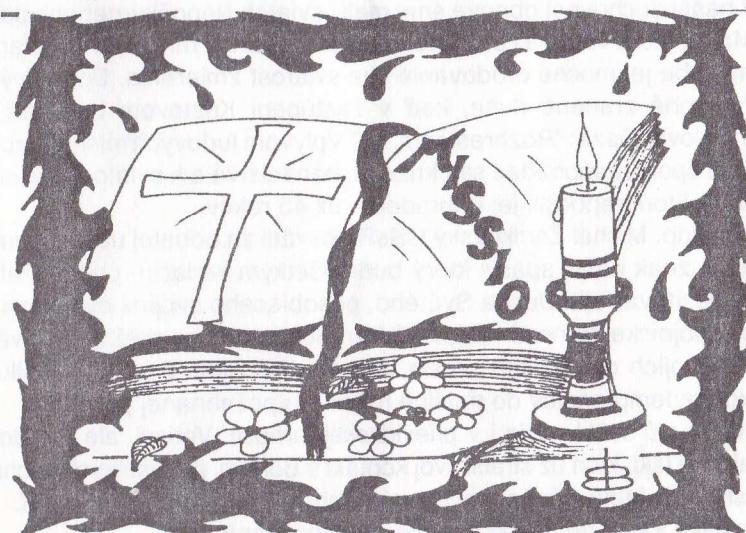
50. r. upratovačka

- Že prinesú duchovnú radosť, pokoj v rodinách, v našom meste, aby človek našiel to, čo sa dá nazvať "vnútrom" duše, aby každého z nás mohol naplniť Ježiš.

20. r. katechétka

- Aby pozdvihli úroveň Prievidze, aby urobili ľudí lepšími, aby prijali do sŕdc slová misionárov... Poznám to, lebo v Bojniciach som už bola, a bolo to veľmi pekné.

17. r. študentka

B.S.

Misiám v Prievidzi predchádzali ľudové misie v Bojniciach.

So spomienkami sa s nami podelil pán J. Jendrejovský. Po 45-tich rokoch veriaci bojnickej farnosti znova prežili ľudové misie a to zásluhou miestneho duchovného vdp. Juraja Dubca, CSsR; ktorý prizval misionárov redeptoristov do bojnickej farnosti od 3. 12. do 12. 12. 1994.

Vedúci ľudových misií bol vdp. Michal Zamkovský CSsR. Ďalší misionári pomáhali pri ohlasovaní sv. Evanjelia i pri vysluhovaní sviatosti zmierenia. Boli to: vdp. Štefan Varecha, CSsR; Marián Kováčik, CSsR; Martin Zanovit, CSsR; Václav Hypius, CSsR; Pavol Sendrej, CSsR a MUDr. Ján Janok, CSsR.

Počas ľudových misií obetovali 26 sv. omší, veriacim láskavým prednesom povedali 18 kázní. Okrem toho jedna stavovská kázeň bola pre matky, jedna pre otcov, jedno poučenie pre mládež a tri príhovory boli pre deti.

Misionári udelili i sviatosť pomazania veriacim, ktorí dovršili 70 rokov svojho života i väznejšie chorým. Veľmi dojímavá bola i Eucharistická slávnosť s odprosením. Manželia si obnovili sluhy vernosti a lásky, čo bola chvíľa na ktorú s vďakou spomínajú.

Vo veľkej zasadáčke Mestského úradu bolo i stretnutie vdp. misionárov s mládežou, spestrené poučným programom, ktorý zorganizovala mládež z Podolíncu. Vdp. MUDr. Ján Janok CSsR bol i v Okresnej nemocnici v Bojniciach, kde sa stretol s lekármi a zdravotními pracovníkmi v rámci prednášky s besedou. Misionári redeptoristi navštívili i tažko chorých v nemocnici i v súkromných domoch, kde im vyslúžili sviatosť zmierenia a sviatosť pomazania. V našej duchovnej obnove sme mali i sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, ktorú voláme i útočišťom hrievníkov a tak mnohí z našej farnosti skúsilí na sebe jej mocné orodovanie cez sviatosť zmierenia. Dobrotivý Pán uzdravil mnohé zranené duše, keď v zastúpení Kristovom boli nad nimi vyslovéné slová kňaza: "Rozhrešujem Ča." Vplyvom ľudových misií sa urovnali i dlhorocné spory, usporiadali sa i krízové manželstvá a k sviatosti zmierenia pristúpili i tí, ktorí nepočítili jej dobrodenie už 45 rokov.

Záverom vdp. Michal Zamkovský CSsR posvätil za bohatej účasti veriacich misijný kríž, znak našej spásy, ktorý bude všetkým veriacim pripomínať dni, v ktorých pociťovali silu Ducha Svätého, pôsobiaceho svojimi milošťami.

Veriaci z bojnickej farnosti vyslovujú Pán Boh zaplať za prežité dni svätých misií a vo svojich modlitbách prosia dobrotivého Pána o pomoc a silu pre misionárov redeptoristov do ďalších rokov ich požehnanej práce.

Zanedlho budú sväte misie i v prievidzskej farnosti. Veriaci, ale i tí, ktorí sú váhaví, alebo i takí, ktorí už stratili svoj kontakt s Bohom, pre všetkých prichádza čas milosti, kedy budú môcť obnoviť svoj vzťah k Bohu pre svoju večnosť.

Kristus čaká každého. Neodmietnite Jeho pozvanie!

**PROGRAM SV. MISIÍ PÁTROV REDEMPTORISTOV
VO FARSKOM KOSTOLE SV. BARTOLOOMEJA
V PRIEVIDZI 1. - 9. apríla 1995**

Deň	Dátum	Hod.	Sv. omša	Pobožnosti	Rôzne
So	1. 4.	18.00	Slávnostné otvorenie		
Ne	2. 4.	7.30 9.00 10.30 18.00	farská detská	14.30 krížová cesta	15.30 stavovská náuka pre ženy
Po	3. 4.	6.00 16.00 18.00	detská		19.00 stavovská náuka pre mužov
Ut	4. 4.	6.00 16.00 18.00	detská		
St	5. 4.	6.00 16.00 18.00	detská	17.30 krížová cesta	
Št	6. 4.	6.00 16.00 18.00	detská	19.00 - 21.00 adorácia	8.00 - 12.00 návšteva chorých po domoch
Pi	7. 4.	6.00 16.00 18.00	detská	17.45 poklona	19.00 stavovská náuka pre mládež od 14. roku vyššie
So	8. 4.	6.00 16.00 18.00	18.00 mládežnícka a po nej stretnutie s mládežou v kostole	17.30 mariánska pobožnosť	9.00 - 6.- 8. ročník ZŠ 11.00 - 6.- 8. ročník ZŠ stretnutie s deťmi 2. rok chodiacimi na náboženstvo v škole 11.00 - birmovanci
Ne	9. 4.	7.30 9.00 10.30 18.00	farská slávnostné ukončenie misií a požehnanie misijného kríža sv. omša ako zvyčajne		

Príležitosť k sviatosti zmierenia:

- u pátrov misionárov je celý týždeň od 15.00 hodiny.
- spoločná sv. spoved' pred Veľkou nocou bude v sobotu 8. 4. 1995 vo farskom a piaristickom kostole súčasne od 13.30 do 18.00 hodiny.

Pri rodinnom stole

/Uvažujem e, hovorím e, radíme/

III.

Blízka príprava na manželstvo

Čo treba považovať za blízku prípravu na manželstvo, nám objasnia nasledujúce výňatky z dvoch prameňov.

V cirkevnom práve sa zdôrazňuje osobná príprava, "pomocou ktorej sa snúbenci disponujú na svätošť a povinnosti nového stavu" /kánon 1063 bod 2/, a tým katolíkom, "ktorí ešte neprijali sviatosť birmovania", prikazuje: "nech ju prijmú /ak je to možné/ pred uzavretím manželstva" /kánon 1065 + 1/.

Svätý Otec Ján Pavol II. v apoštolskej exhortácii FAMILIARIS CONSORTIO učí a zdôvodňuje, že príprava na manželstvo si "vyžaduje určitý vek a primeranú i vhodnú katechézu na spôsob katechumenátu - špecifickú prípravu na priatie sviatosťí, na ich akoby opäťovné objavenie" /KN z 20. 11. 1994, str. 4/.

Ak z oboch výňatkov dešifrujeme to, čo by konkrétnie mali rodičia a duchovní pastieri i katechéti klášť na srdce mladíkom a devám pomýšľajúcim na manželstvo, potom blízku prípravu naň musíme chápať ako:

1. postupne stále intenzívnejší duševný tréning takmer dospelých ľudí /okolo 18. - 19. roku veku/

- vo vytrievzovaní z fantazmágorických snov a plánov
- v oslabovaní svojho egoizmu
- v skúšaní obetovať sa denne, hoci len v maličkostíach
- v osvojovaní si všetkých tých zásad kresťanskej morálky, ktoré umožňujú udržiavať si citlosť vlastného svedomia, byť ochotnejším k službe z lásky a u druhých vzbudzovať úctu
- v prehlbovaní náboženských vedomostí /využívať dostupnú náboženskú literatúru, pomoc katechétov, s pokorou počúvať Božie slovo/
- v znovuobjavovaní bohatstva sviatosťí ako prostriedkov milostí a posily k radostnému putovaniu k Otcovi v šťastí i v nešťastí, v zdraví i v chorobe, v pohode i v trápení
- v pestovaní priateľstva na základe mrvnej čistoty, cudnosti, úprimnosti, vzájomnej úcty a ohľaduplnosti v snahe nájsť takého partnera na celý pozemský život, ktorý sa chce páčiť Bohu.

2. uznanie týchto podmienok šťastného manželstva:

- telesné zdravie /nie súči do manželstva sú narkomani, alkoholici, postihnutí tuberkulózou, AIDS-om a inými nákažlivými chorobami, najmä pohlavnými chorobami, epileptici, hysterici, schizofrenici, psychopati a impotentci/

- **duševná spôsobilosť** /k spoločnému životu v rodine sa nehodia takí, čo žijú v nepriateľstve s Bohom, posmeškári, nadutci, chamtvci, závistliví, šomraví, netrpezliví v ľažkostíach, nestáli v láske, žiarlivci, kartári, hazardéri, ľahkomyselné konajúci a vyzývavo sa správajúci/

- **zabezpečené hmotné postavenie** /mladík má mať také postavenie, aby vládal zo svojho zároblku alebo majetku užívati manželku i deti/

- **jednotné náboženstvo** /zo strany katolíka je priamo pokúšaním Boha vydávať svoju dušu a duše svojich budúcich detí do nebezpečia večnej záhuby/

- **pripravenosť na trpezlivé znášanie prípadných budúcich ľažkostí** /choroba, strata zamestnania, úmrtie blízkych a pod./

Katolícke manželstvo vyžaduje celého človeka a Cirkev má pre neho sviatosti, sviatky, pôsty, náboženské úkony, záväzné predpisy i pochopenie a podporu cirkevného spoločenstva /A. Ďuriš: PRV AKO PRIKLAKNEŠ K OLTÁRU, Bežo a spol., Trnava, 1948/.

3. pestovanie pravej lásky, ktorá túži darovať sa, podeliť sa, vyjsť zo seba, myslieť na druhého, zrieckať sa, odpúštať a obetovať sa, spoločne sa nielen radovať, ale aj trpieť a viesť úprimný, otvorený dialóg.

Po zoznámení sa mladíka s devou, v úmysle začať chodiť spolu, jeden i druhý nech pamätajú napríklad na tento výrok nemeckého spisovateľa H. Oesera: "Nemali by vstupovať do manželstva tí, čo chcú byť šťastní. Hlavné je urobiť šťastným toho druhého."

A významný kresťanský odborník W. Trobisch to pozmenil takto: "Nech nevstupujú do manželstva tí, čo chcú byť pochopení. Hlavné je chápať druhého" /KN zo 17. 7. 1994 v rubrike "Naša listáreň"/.

4. približne 3-ročné nie iba spoluchodenie po zakázaných chodníčkoch /zadymené krčmy, reštaurácie, bary, diskotéky, mejdany, party, žúry, drogy/, nie "predvádzanie" sa v dopravných prostriedkoch, na ulici v kine a na iných verejných miestach, ale naopak - využívanie vhodných príležitostí a možností /modlitba, účasť na sv. omši, sv. zmierenia, sv. prijímanie, duchovné čítanie, spev, hudba, čisté priateľstvá, spoločné výlety, púte, zdravé športovanie, účasť na duchovných cvičeniach a iných ušľachtilej podujatiach/ k získaniu potrebných morálnych a duchovných dispozícii k uzavretiu sviatostného manželstva a k jeho prežívaniu vo vzájomnej láске s Božím požehnaním.

Kresťana k tomuto najspoločnejšiemu disponuje sviatosť birmovania, v ktorej dostáva nevyslovny dar - samého Ducha Svätého, ktorý ho obohacuje zvláštou silou, aby sa dokonalejšie spájal s Cirkvou a ako pravý Kristov svedok vo zvýšenej mieri slovom i skutkom šíril a bránil vieru.

Prosme Ducha Svätého, aby viedol všetkých mladíkov a dievčatá k takejto osobnej príprave na manželstvo. Nech naše deti rastú pod slnkom zbožnej rodičovskej lásky, nech čo najdlhšie prežívajú radostnú, čistú mladosť, nech mladí ľudia si svedomitým plnením náboženských povinností, dôkladným štúdiom a poctivou prácou vytvárajú čo najlepšie duchovné a materiálne podmienky k založeniu budúcej rodiny, v ktorej bude môcť kráľovať Kristus!

Patrón charity

"Boh sa mi zjavuje každým dychom, každým úderom srdca a je mi bližší ako moja ruka a istejší ako svetlo mojich očí."

Mladý gaskonský pastierik ovieč, **VINCENT de Paul**, sa narodil 24. 4. 1581 v južnom Francúzsku. Po kňazskej vysviacke prežíva dobrodružstvo otroctva v Tunise, zastáva miesto almužníka kráľovnej Margity, prijima miesto farára na predmestí Paríža a zakrátko ho poslali za domáceho učiteľa detí generála galejníkov. Tu, v okolí, objavuje hroznú hmotnú a duchovnú biedu úbohých vidiečanov, ktorá rozhodne o jeho živote. Keď ho zavolajú do istej rodiny, kde všetci členovia sú nemocní, podujme sa zorganizovať obetavosť susedov a ľudí dobrej vôle.

Tak sa zrodila prvá CHARITA, ktorá začala slúžiť ako model toľkým ďalším. "Vnútorný rast" Vincenta de Paul trval celých 20 rokov od jeho vysviacky. Bol kňazom neobyčajne pozorným na život svojho času, kňazom, čo sa nechá viesť Božou prozreteleňstvou. Je jedným z najobľúbenejších svätcov a jedným z najväčších dobrodincov všetkých čias.

Stal sa otcom chudobných nájdencov a sirôt, mrzákov a starcov, chorých a neduživých, idiotov, väzňov a galejných trestancov. Každá bieda bola vecou jeho srdca. Do každej oblasti telesnej a duševnej núdze posila svojich synov a dcéry - **lazaristov a Dcéry kresťanskej lásky**.

Nerozlučne bola s ním spojená jeho **verná pomocníčka - sv. Lujza de Marillac**, ktorá mala účasť na jeho skutkoch lásky, na všetkých jeho starosttiach a trápeniach. Obetavo znášal zložitosť vzťahov pri zakladaní zvláštneho charitatívneho spolku. "...u väčšiny pomocníc ochabla prvotná horlivosť, stratili chuť a nerobia už nič...", ustarostene hovorila jej najbližšia pomocníčka. Lujza jej však povedala: "Som celkom istá, že Boh pošle pomoc, keď na to príde čas." Napokon sv. Vincent so sv. Lujzou založil Kongregáciu milosrdných sestier, ktoré sa podľa neho volajú - Vincentky.

Zomrel 27. 9. 1660 a v roku 1883 bol vyhlásený pápežom Levom XIII. za - **PATRÓNA VŠETKÝCH CHARITATÍVNYCH DIEL NA SVETE** -.

Svätec zdôrazňuje: "Konať charitatívnu činnosť po ľudsky a malicherne bez toho, aby sa jej dal vznešený cieľ - plniť Božiu vôľu - znamená, konáť mŕtve dielo. To je neoznačený peniaz. Boh pozerá na charitatívne diela len natoľko, nakoľko sa On v nich vidí".

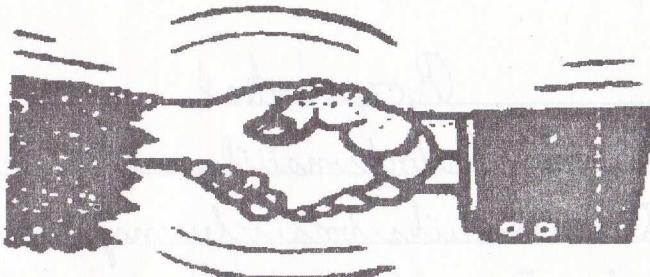
Kiežby poznanie života sv. Vincenta de Paul hojne osvetilo Boží ľud, ozivilo horlivosť všetkých jeho nasledovníkov a rozozvučalo v srdciach mnohých mladých výzvu sv. Otca - Jána Pavla II. výlučne slúžiť evanjeliovej láske!

Svätyň Vincent, aj my Ťa prosíme, v našej charite, - oroduj za nás...

A.K.

Taizé

S nadšením prijalo pári mladých ponuku pána kaplána Ondreja - **Taizé adorácie**. Bola prvá, druhá ... a verme, že budú i ďalšie.

Po jednej Taizé - adorácii som vyšla z kostola a ako je to u nás zvykom, objavili sa dookola skupinky mladých. Dala som sa na "pút" od zboru až k ministram. Na moje veľké prekvapenie skoro **všetci sa ma pýtali, čo Taizé vlastne je?** Dovolte mi podeliť sa s tým, čo som sa dozvedela z kníh:

Počas II. svetovej vojny (1940) prišiel brat Roger do dedinky Taizé v strednom Francúzsku s úmyslom vytvoriť rehoľnú komunitu mužov, ktorá mala byť "podobenstvom spoločenstva". V roku 1949 sa prvých 7 bratov zaviazalo k spoločnému životu a celibátu. Dnes ich je vyše 90, katolíkov i protestantov, pochádzajúcich z 20 národností. S medzinárodnými stretnutiami im pomáhajú sestry sv. Ondreja.

Jeden z prvých kontaktov so Slovenskom nadviazali v roku 1978. O rok neskôr k nám brat Roger poslal 2 bratov. Odvtedy prichádzali priatelia komunity i bratia, ktorí nadväzovali vzťahy s oficiálnou Cirkvou a stretávali sa s ľuďmi, hoci to v tom čase nebolo jednoduché.

Nejde tu o nejaké organizované hnutie, ktoré dáva návod na duchovný život. Cieľom je, aby sa ľudia povzbudení stretnutím s nimi v modlitbe angažovali vo svojom vlastnom prostredí. Majú byť nositeľmi zmierenia a dôvery s ľuďmi iných názorov. Bratia sami dokazujú, že jednota je možná. Ich príslušnosť k rôznym cirkvám im nebráni, aby spolu niečo vytvorili. Jednota cirkvi sa začína v ľudských srdciach. Na **záver každého roku komunita pripravuje európske stretnutie**, na ktorom sa zídu desaťtisíce mladých. Brat Roger im píše list, ktorý býva preložený do tridsiatich jazykov a slúži ako podklad pre celoročné premýšľanie.

Tie naše začiatky sú trochu kostrbaté, ale verme, že Pán nám pomôže aj takouto formou k spontánnej modlitbe, k jednote, k tolerancii a hlavne k LÁSKE.

Rozprávka

V lese žila farebná mačička a s ňou jej priatelia.
Farebná mačička bola v lese najdôležitejšia, lebo
 bola veľmi múdra. Modrý ježko si zberal zároby
 na zimu. Jazvec ťpicať. Uško umýval riad. Bal
 oviedavý, čo si ježko na zimu pripravuje. Videl, ako
 ježko pomaly zbera hríby a povedal: "Ty niesi
 usilovný, ježko, keď tak pomaly zberas!" Ježko odpo-
 vedal: "Ako som?" Začali sa hľadať. Vtedy príšla mačička
 a povedala: "Vzime uvidíme kde je usilovnejší."
 Príšla zima a napadol sneh. Ježko lopatou odhrňal
 sneh, zatiaľ čo jazvec spal. Na poslednú chvíľu sa
 jazvec robral. Tiež išiel odhrňať sneh. Ale odhrnul
 si len pred domčekom. Ježko urobil cestu v lese
 a pomohol zvieratám. Mačička ho pochválila
 a jazvec uvedal, že je naozaj usilovný.

Bučenie: Svoju usilenosť dokazuj rukami.
M. Humajová 2.B

Vážne i veselo ...

s LÁSKOU ZMEŇ ASTROŇ
KÚSOK ZEME!

Naše šťastie je ako sen, môže prísť, ale aj rýchlo odísť.

Vždy je najlepšie, ale i najťažšie pozerať na seba a vidieť svoje nedostatky.

Ked' si na konci svojich síl, tak začni premýšľať.

Boháč nepatrí sebe, ale veciam okolo seba.

Tak dobro ako i zlo sa vždy vracia k svojmu majiteľovi.

Nechváľ sa cudzím perím, lebo prídeš o vlastné.

Redaktorka na ulici podáva mikrofón staršej panej: "Čo vás teraz najviac zaujíma?" "Nuž, moja zlatá - poštárka čo, mi prinesie penziu..."

Katechéta vysvetľuje žiakom: "V piatok sa máme zdržiavať mäsitého pokrmu, inak je to hriech." Lojzo sa hlási: "Prosím, mňa sa to asi netýka, lebo môj žalúdok je neveriaci..."

Na súde sudca osloví obžalovaného:
"Tu, hľa, mám dvoch svedkov, že ste poranili pána Hrčku!" "To je nič, pán sudca, ja mám troch, že som ho nezbil", odvetil Dežo...

Medzi kamarátkmi v autobuse sa Mišo chváli: "Ja už celkom dobre hovorím po anglicky!" "A kde si sa tak rýchlo naučil?" "Nuž ja som sa učil v rýchliku..."

E. Ochat